

LAURA
LENNES
VAIMOMATERIAALI

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Laura Lennes ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49008-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Ystäville

HELSINKI

Häihin aikaa:

2 kuukautta

Save the Date

Ole ystävällinen ja varaa kalenteristasi päivämäärä

sunnuntai 28. heinäkuuta

ja tule juhlimaan pöyristyttävän upeita häitämme kartanoon
järvenrannalle.

Aava Eero

1.

JULMAA PILAA

Puristin puhelinta kädessäni ja loin katseen kylpyhuoneen seinäkaakeleihin. Silikonisaumat kaipasivat puhdistusta. Ne kukersivat kellertävinä, oikeastaan jo siinä määrin, etten ollut varma, riittäisikö normaali kuuraus vai pitäisikö olla jokin vaivalloinen ja kovaääninen höyrysiivousväline. Se puolestaan ei selviäisi koskaan, koska minulla ei ollut aikomustakaan kuurata.

Vilkaisin ovea. Kuulin, kuinka Eero kolisteli pienessä keittokomerossani illallisemme jälkeen. Hän tiskasi voimallisesti, välillä huokaili ja taas jynssäsi.

Viinilasini jalka nirhaisi lavuaarin emalia, ja tummanpunainen malbec löysi nopeasti tiensä suuhuni. Kokeilin ovenkahvaa. Luokossa. Hyvä.

Purin huulta ja laskeskelin. Nyt oli kesäkuun alku, ja minulla oli enää alle kaksi kuukautta aikaa. Alle kaksi kuukautta aikaa upeisiin häihin.

Huokaisin, otin pöntönkannella paremman asennon ja napautin chatin auki.

”Hyvää iltaa”, toivotti asiakaspalvelija puhelimen yläreunassa. Pieni pallukka näytti kuvassa hymyilevän, nuoren miehen.

Otin uuden huikan viiniä.

”Kuinka voin auttaa Sinua, Aava?” asiakaspalvelija kirjoitti.

”Keksin useitakin tapoja”, kirjoitin sormet hiessä.

Chatti oli hiljaa.

Jokin musta ja pehmeä kosketti säärtäni. Mau oli seurannut minua kylpyhuoneeseen. Kissa hypähti ammeen reunalle ja tarkasteli minua epäluuloisesti, mutta en uskonut, että se lavertelisi Eerolle. Tämä ei ollut mitään sellaista, mitä ei esimerkiksi pienellä lohenpalalla saisi lahjottua pois.

Miksei asiakaspalvelija vastannut mitään?

Silitin Mauta painavin vedoin. Viimein chattiin ilmestyi eloa.

"Hienoa!" asiakaspalvelija kirjoitti. *"Voisitteko nimetä yhden niistä tavoista?"*

"Vaikka kaksi", naputin.

Hiljaisuus. Asiakaspalvelija esitti vaikeasti tavoiteltavaa, mutta hän ei tiennyt, että olin tässä pelissä luonnonlahjakkuus. Minä olin keksinyt tämän pelin. Minä olin tämä peli –

"Jos nimeäisitte toisen näistä tavoista, niin pääsemme alkuun?" hän kirjoitti.

"Haluaisin huomauttaa, että kun pääsemme alkuun, voi olla vaikea lopettaa", vastasin. Mau muljautti silmiään ja nuolaisi pinkkejä anturoitaan.

"Haluaisin huomauttaa, että tämä on pankin asiakaspalvelu."

"Kyllä minä sen tiedän", vastasin loukkaantuneena.

Hiljaisuus. Näinkö pankissa kohdeltiin varakkaita, maksavia asiakkaita? No hyvä on, maksavia asiakkaita.

Asiakkaita.

Asiakkaita ei saanut kohdella näin!

Hetkinen.

Kai minä todella olin juuri tämän pankin asiakas enkä jonkin muun?

Vaihdoin asentoa pöntönkannella. Kuulin, kuinka Eero oli oven toisella puolella alkanut jostakin tuntemattomasta syystä imuroida.

Maistoin malbecia ja pohdin. Annoin sormieni juosta puhe-
limen näytöllä.

"Ikävä kyllä sinun on myöhäistä lirkutella minulle, sillä olen menossa naimisiin."

Tuijotin näyttöä hurjistuneena.

"Onneksi olkoon", asiakaspalvelija kirjoitti heti. "Voinko auttaa teitä jotenkin?"

"Mmm."

"Pankkiasioissa."

"Olen menossa naimisiin."

"Kerroitte sen äsken."

Miksi alun perin avasin chatti-ikkunan? Halusin neuvoa johonkin. Mikä se oli?

"Voinko olla avuksi?" asiakaspalvelija kirjoitti.

Ai niin, minun hääni. Hääjuhlissa oli kova järjestäminen, miehin. Joku voisi sanoa, että hääsuunnitelmani olivat lähteneet käsistä. Itse asiassa Eero oli sanonut täsmälleen niin. Itse kutsuisin suunnitelmiani pelkästään runsaiksi ja äärimmäisen tyylikkäiksi.

Myös prinsessa Dianalla oli 1980-luvulla ollut upeat juhlat. Kuninkaalliset! Eikä voinut poissulkea tiettyä yhdennäköisyyttä minun ja Dianan välillä. Ensinnäkin hänellä oli ollut lyhyet vaaleat hiukset ja minulla pitkät, ohuet vaaleanruskeat hiukset.

Tuijotin hetken kuvaani vastapäisestä peilikaapista. Pyrin näyttämään aatelliselta.

Okei, tuo kohta meni pieleen. Hiukset eivät olleet kovin samanlaiset.

Diana oli matkustanut ympäri maailmaa, kätellyt ihmisiä ja hymyillyt. Minä matkustan yksiöstäni Kallion vilkkaimmalta kadulta useinkin Helsingin keskustaan. Siellä maleksin ympäriinsä, hypistelen ihania vaatteita, nautin ehkä rasvattoman cappuccinon ja saatan helpostikin hymyillä, jos en ole juuri sinä päivänä istahtanut raitiovaunussa penkille, johon joku on virtsannut.

"Oletteko vielä siellä?" asiakaspalvelija kirjoitti.

Jotta voisi ymmärtää elämäntilannetta, johon olin päätynyt, oli hyvä käydä läpi kaksi asiaa. Yksi: Miksi juustonaksupussi kannattaa jättää auki?

Kaksi: Miten minua kosittiin?

Tässä vastaus ensimmäiseen: Kun pussin avaa, juustonaksut pääsevät tekemisiin kosteuden kanssa, mikä tekee niistä juuri sopivan pehmeitä ja maukkaita seuraavana päivänä. Ne ovat ikään kuin notkistuneet sitkeiksi.

Ja se toinen asia. Kosinta. Sitä päivää en unohda koskaan.

*

Viime syksynä Eero oli yllättäen pyytänyt minua tulemaan alas kadulle ja tilannut meille Uberin. Hän oli istunut takapenkillä vieressäni ja vilkuillut vähän väliä ikkunasta ulos, kun olimme ajaneet läpi öisen kaupungin. Olin yrittänyt kysyä, mistä ihmeestä oli kyse ja minne olimme matkalla. Eero ei yleensä saanut äkkiäisiä kohtauksia, ellei kyse ollut kiukkukohtauksesta, kun olin jälleen latonut mukit päällekkäin astianpesukoneeseen.

Sitten Uber pysähtyi. Sydämeni hypähti, kun tajusin, minne olimme tulleet. Eero nousi auton kyydistä, avasi minulle oven ja talutti minut huvipuiston portista sisään kohti maailmanpyörää. Korkoni meinasi livetä pienillä metallisilla rapuilla, mutta lopulta istuimme vierekkäin maailmanpyörän vaunussa. Kämmeneni hikosivat, hieroin niitä muhkeaan ballerinahameeseeni ja vilkuilin sivuilleni. Sadat hehkulamput hohkasivat ympärillämme, ja Helsingin siluetti piirtyi tummaa taivasta vasten. Sitten katseeni osui johonkin kiinnostavaan, nimittäin korkeisiin lasihin, joihin Eero oli juuri kaatamassa samppanjaa.

Istuimme hiljaa, vaunu nitisi yltyvän tuulen tahdissa ja hiukseni takertuivat kiinni huulikiiltoon. Olin juuri pyyhkimässä

niitä korvien taakse, kun Eero alkoi puhua, hän puhui matalalla äänellä, hän sanoi, että nyt on niin, että hän rakastaa minua ja on tullut siihen tulokseen, että meidän pitäisi, meidän pitäisi, sitten hän lopetti puhumisen ja katsoin häntä kysyvästi. Hän polvistui naurettavan pienen vaunun lattialle, vaunu keinahti, kun hänen polvensa osui lattiaan, ja tarkemmin katsottuna hän ei tosiaan ollut parhaillaan sitomassa valkoisten Adidaksen Stan Smit-hien kengännauhoja, vaan tekemässä jotain ihan muuta. Hänelä oli kädessään pieni samettinen tummansininen rasia, hän avasi sen, ja siellä sisällä kimalsi jokin. Tahdotko, hän kysyi, tahdotko naimisiin kanssani, ja minä vain tuijotin häntä, sillä tietenkin vastaus kysymykseen olisi ehdottomasti kyllä.

Pitäisikö vastaus antaa varmuuden vuoksi megafonilla, ettei se menisi ohi, mietin. Olisi kiusallista, jos kaikkien vaikeuksiemme jälkeen kosinta kaatuisi siihen, ettei hän kuulis. Paljonkohan megafonin vuokraaminen maksoi? Vuokrataanko niitä tavallisille ihmisille, vai pitääkö selittää, mihin tarkoitukseen väline tulee? Koska mielestäni tällaiset romanttiset tilaisuudet olivat henkilön yksityisasia. Havahduin siihen, että Eero näytti kysyvältä, hän kehotti minua sanomaan jotain, ihan mitä tahansa, kunhan vain puhuisin.

Jos megafoninvuokraaja tivaisi, mihin tarvitsen megafonia, voisin sanoa, että olen järjestämässä urheilukisoja, keksin. Laukkakilpailuja! Laukkakilpailuissa huuttaisin megafoniin ja lähettäisin ponit matkaan. Tai hevoset. Saavatko aasit osallistua laukkakilpailuihin? Tavallaan aasi on pieni hevonen, joka vain kiljuu enemmän –

Ajatukseni oli katkennut, sillä Eero oli tiuskaissut, että mikä minua vaivasi. Hän oli edelleen polvillaan maailmanpyörän vaunun lattialla ja hän lisäsi, etten saisi panna häntä katumaan, että hän oli kysynyt, ja sen jälkeen hän oli kysynyt minulta lisää, jotain muuta, hän oli nimittäin kysynyt, mitä minä oikein tein.

Olin alkanut näppäillä puhelintani ja huusin haloo, haloo Martta, arvaa mitä, minä menen naimisiin, naimisiin, voitko kuvitella, että minä menen naimisiin. Martta onnitteli ja koetti sanoa jotain muutakin, mutta minä huusin hänelle puhelimeen, että minua kositaan parhaillaan enkä mitenkään pysty puhumaan juuri nyt.

*

Pyörittelin viinilasia kädessäni ja hymyilin pöntönkannella itsekseni. Se syksyinen ilta oli ollut täynnä taikaa.

Mitenhän prinsessa Dianaa oli kosittu? Ajattelin Dianan sormusta. Neljätoista pyöreää timanttia, jotka ympäröivät kahden toista karaatin sinistä safiiria. Runko kahdeksantoista karaatin valkokultaa. Dianan sormus on koristanut myös Walesin prinsessa Catherinen sormea. Diana-sormuksesta on tullut suorastaan käsite. Siitä on syntynyt monenlaisia muunnoksia, kaikki aivan yhtä ihania ja –

”Oletteko vielä siellä? Tässä on ollut hiljaista aika pitkään”, pankin asiakaspalvelija kirjoitti.

Aivan. Tässä oli asia kesken.

”Mikä se pankkiasianne on? Kerroitte tuossa muita asioita, niin jäin miettimään, miten voisin auttaa teitä.”

Purin huulta ja mietin, miten muotoilisin pyyntöni.

”Haluan järjestää häät, mutta rahani ovat lähes loppu”, kirjoitin.

”Aivan.”

”Teillähän on sitä rahaa siellä pankissa.”

”Niin meillä taitaa olla.”

”Että saanko minä sitä?”

Hiljaisuus. Raaputin pinkkiä kynsilakkaa pikkurillistäni, join viiniä ja odotin. Mau oli vajonnut kylpyammeen pohjalle kerälle.

"Tarkistin rahatilanteenne."

"Kyllä", kirjoitin.

"Onko teidän mahdollista mennä naimisiin myöhemmin?"

Oliko tämä jonkinlaista pilaa? Julmaa pilaa?

"Ei todellakaan ole!" Annoin sormieni lentää näppäimistöllä.

"Et ehkä tiedä tätä, mutta minä ja tuleva aviomieheni olemme käyneet läpi kaikenlaista. Ensinnäkin hän jätti minut viime vuonna pitkäsäärisen työkaverini takia, minkä jälkeen aloin itse seurustella miehen kanssa, joka myöhemmin paljastui tämän pitkäsäärisen naisen ex-mieheksi, mutta hän halusi vain keskustella politiikasta eikä ymmärtänyt, että minä haluan syödä hampurilaisia enkä mitään typerää terveysruokaa."

Hiljaisuus. Odotin asiakaspalvelijan ratkaisua. Hän vaikutti profilikuvasta päätellen toiminnan mieheltä.

"Idut maistuvat hirvittävältä", kirjoitin vielä varmuuden vuoksi.

Syvä hiljaisuus.

"Ne jäävät kurkkuun", lisäsin.

Näyttöllä ei tapahtunut hetkeen mitään. Katselin peiliin ja mietin, pitäisikö leikata otsatukka. Puhelin pysyi vaiti. Kirjoitin uuden viestin.

"Lähetin kaikille viidellekymmenelle vieraalle Save the Date -kortit viime syksynä heti, kun minua oli kosittu! Näin vieraat voivat merkitä häääpäivän kalenteriinsa ajoissa eivätkä sovi siihen muuta menoa. Tiesitkö, että Save the Datet on hyvä lähettää vieraille noin puoli vuotta ennen häitä, että he ehtivät varautua? Jotkut lähettävät jopa vuoden aiemmin, mutta sitä en voinut tehdä, koska mieheni kosi niin myöhään, että koko homma meinasi mennä pilalle –"

Loin tuiman katseen suljetun oven läpi. Eero kolisteli toisella puolella astioita. Eikö hän ollut jo tiskannut yhden kerran?

"No", kirjoitin. *"Onneksi hän tajusi ylipäänsä."*

Seurasi neljän minuutin hiljaisuus, jonka aikana ehdin kaataa itselleni uuden lasin viiniä.

"Olen hyvin pahoillani näistä –", vastaus ilmestyi viimein ruudulle, mutta katkesi jostain syystä.

Odotin. Ruudulle tuli lisää tekstiä.

"Olen hyvin pahoillani näistä niin sanotuista koettelemuksistanne. Tilanne on kuitenkin se, että olette lähestulkoon varaton, enkä voi myöntää teille lainaa."

"Miksette?" hakkasin kirjaimet chattiin. Mau oli herännyt ja pudisteli ammeen pohjalla päätään.

"Näyttää siltä, että olette jo ottanut lainaa sen verran kuin teidän tilanteessanne olevalle henkilölle voidaan sellaista myöntää."

"☹"

Valmistauduin napauttamaan chatti-ikkunaan vielä toisen surunaaman, kun lisää tekstiä ilmestyi ruudulle.

"Ette saa tällä hetkellä uutta lainaa."

Kavahdin taaksepäin ja henkäisin. Miten hän kehtasi?

Kaiken sen jälkeen, mitä olemme kokeneet yhdessä, hän noin vain hylkäsi rahoituspyyntöni rakkaudenjuhlien järjestämiseksi. Kirjoitin nopeasti chatti-ikkunaan:

"Et ehkä tiedä tätä, mutta minä ja tuleva aviomieheni olemme käyneet läpi kaikenlaista. Ensinnäkin hän jätti minut viime vuonna pitkästäriksen, häiritsevän ruskettuneen työkaverini takia."

"Te kerroitte tuon kaiken jo", hän kirjoitti ennen kuin ehdin jatkaa.

"Ehkä et lukenut tarpeeksi tarkasti?"

"Voin vakuuttaa, että luin."

Seurasi tauko.

"Haluatteko, että kysyn asiaa vielä esihenkilöltäni?" hän kirjoitti.

"Haluan, että annat minulle rahaa."

Hiljaisuus. Kolme pistettä ilmaisi, että hän kirjoitti jotain. Pistet pommivat ruudulla.

”Minulla ei valitettavasti ole valtuuksia tehdä sellaista etenkin sinun –”, asiakaspalvelija kirjoitti, ja seurasi tauko ennen uutta viestiä, ”– sinun persoonallisessa taloudellisessa tilanteessasi”, hän jatkoi. ”Voinko auttaa jotenkin muuten?”

”Nyt kun kysyt! Metsästä täydellistä valkoisen sävyä. Hääpuku-ni on todennäköisesti luunvärinen, joskin arvon sen ja kalpean beigen välillä. Valinnan on mentävä nappiin, sillä aurinko saa kummatkin sävyt näyttämään tietyssä kulmassa kelmeiltä, enkä halua katua näin tärkeää päätöstä vuosikymmenien päästä. Mitä mieltä olet, pitäisikö minun –”

”Hyvää illan jatkoa.”

2.

TÄYDELLINEN VALKOINEN

Tarjoilija laski eteeni kanelintuoksuisen korvapuustin. Sokerirakeet kohosivat sen paahtuneelta pinnalta suurina ja houkuttelevina. Suljin silmäni ja kuvittelin, kuinka yläluokkaiset leidit olivat pitkissä mekoissaan tulleet tähän samaan kahvilaan Hellesingin keskustan paraatipaikalle jo 1800-luvulla nauttimaan kenties hienostuneen vaaleanpunaisen aleksanterinleivoksen. Sitten he olivat ehkä juoruilleet, kuinka joku aatelismies oli tehnyt taas jotain typerää, kuten antanut heille kupan.

Ja nyt minä ja minun ystäväni olimme osa tätä samaa jatkumoa.

Vitriinit notkuivat leivonnaisia ja makeisia, joissa oli kiiltävät kääreet. Niiden vieressä oli pyramidimainen kasa macaroneja. Aioin syödä ainakin neljä. Pistaasinmakuisen, vaniljaisen, mansikkaisen aivan ehdottomasti ja kahvinmakuisen. Sen lisäksi suunnitelmissani oli koemaistaa erilaisia hääkakkuja, vaikka olin jo melko varma, että päätyisin samanlaiseen, joka prinsessa Dianalla oli tietääkseni ollut: alkoholilla valeltu hedelmäkakku. Se oli tosin vain yksi esimerkki Dianan runsaasta hääkakkuvalikoimasta. Kakkuja oli ollut tarjolla yli kaksikymmentä!

Istuimme Olivian ja Martan kanssa aina samassa pöydässä. Me kävimme täällä aina, kun jollain meistä oli hyvä mieli, paha mieli tai ei mieltä ollenkaan.

Olivia otti juuri kuvan korvapuustistani Instagramiin. Toisella kädellä hän hyssytti vauvaa, joka oli puettu vaaleanpunai-

seen potkukupukuun ja jokelsi Olivian kainalossa hyväntuulise-
na. Vauvan päätä peittävän hennon untuvan suojana keikkui
valtavan kokoinen sitruunankeltainen rusetti.

Martta alkoi saavuttaa lasinsa pohjaa ja ryhtyi selailemaan
iltapäivälehteä. Kurkistin, mitä hän luki. Sähkön hinta oli il-
meisesti kohonnut taas pilviin, koska jokin voimala ei toimi-
nut, se ei toiminut koskaan, aina oli jokin eri syy, miksi se ei
toiminut, ja sitten kun se toimi, kaikki ilmeisesti taputtivat
käsiään, koska sähkö oli silloin hetken aikaa siedettävän hin-
taista.

”Sinulla on kuohuviiniä!” nyökkäsin kohti Martan lasia ja
nostin kulmiani.

”Bellini, sitä ei lasketa”, hän sanoi.

Hän nosti persikkasosetta ja kuohuviiniä sisältävän drinkin
huulilleen ja ähkäisi nautinnosta. Mutta Martta oli luultavasti
oikeassa. Jos hän joi drinkin kahvilassa kello yksitoista aamu-
päivällä, se ei ehkä ollut yhtä paheksuttavaa kuin saman drin-
kin juominen yökerhossa kello puoli neljä aamuyöllä.

”Miten muuten se laina? Antoivatko ne sen?” Olivia kysyi.

”Me kaikki osaamme varmasti laskea sen verran, että eivät”,
Martta mutisi nostamatta katsettaan lehdestä.

Pudistin päätäni pettyneenä.

”Ei hätää! Voit säästää rahaa näppärällä keinolla”, Olivia
sanoi. ”Palauta kauppaan sellaisia kalliita vaatteita, joita olet
unohtanut käyttää ja joissa on vielä laput kiinni. Näin rahaa
kertyy tilille kuin itsestään.”

Nyökyttelin ajatuksesta innostuneena.

”Ja toinen vinkki! Jos ostaa seitsemän sadan euron korko-
kengät alennuksesta kolmella sadalla eurolla, on säästänyt neljä
sataa euroa, jonka voi käyttää johonkin muuhun, kuten lauk-
kuun, joka taas itsessään on sijoitus”, Olivia jatkoi.

Martan kasvot olivat punehtuneet, ja hän hengitti jo raskaasti. ”Joskus minulle on epäselvää, miten teidän kaltaisenne pysyvät ylipäänsä hengissä”, hän sanoi.

Hän käänsi uuden aukeaman lehdestä. ”Inflaatio on siinä pisteessä, että on tosi vaikea sanoa, mihin enää kannattaa sijoittaa”, hän huokaisi ja napautti sormellaan lehden otsikkoa niin, että paperi kumahti. ”Mikä tämä homma näiden korkojen kanssa oikein on?”

Katsoin ylpeänä omia korkojani. Minulla oli tänään Guccin metallinväriset yhdentoista senttimetrin ihanuudet.

Oliviakin näytti tyytyväiseltä omiinsa. Hän oli kauneusvaikuttaja. Hän tiesi uusimmista kotkotuksista, joista viimeisin oli kirjaimellisesti kotkotus. Hän oli tekemässä juuri yhteistyöpostasta kasvohoidosta, jossa siveltiin naamaan kananrasvaa. Oleellista oli, että hoidossa käytettävien kanojen tuli olla luonnonmukaisesti kasvatettuja ja luonnollisesti menehtyneitä. Jonkun oli siis väijyttävä kanalan ovella ja odotettava, että kasvo-naamioksi päätyvä yksilö kupsahtaisi vanhuuteen. Kun kanan päivät ovat luetut, sen rasva sekoitetaan kookosöljyyn, limen-mehuun, omenaviinietikkaan ja manteliuutteeseen. Seos lisätään kasvoille naamioksi kahdesti viikossa.

”Mitä Vanessalle kuuluu?” kysyin Olivialta.

Vauva-Jasminiitta heilautti minulle pulleaa vauvankättään aivan kuin tietäisi, että hänen toisesta äidistään puhutaan. Vanessa oli saanut Olivian asettumaan aloilleen, ja se oli lyönyt minut ja Martan ällikällä.

”Hyvää. Katsokaa, hän näyttää mielettömältä!” Olivia sanoi.

Hän työnsi puhelimensa minun ja Martan eteen. Näytöllä oli kuva 180-senttisestä naisesta, jonka kasvot olivat yhtä aikaa ruskettuneet ja pisamaiset ja joka nojasi jossain satamassa, kuulemma Nizzassa, vanhaan puiseen purjeveneeseen valkoisessa

tekonahkaminimekossa, jonka kyljet oli leikattu auki niin, että niiden välistä paistoi kaistale silkkistä ihoa.

Kuvassa Vanessa katsoi tuimasti kameraan, silmät tuntuivat porautuvan siitä läpi, ja punaiset hiukset hulmusivat tuulessa.

”Joku rahakas mallikeikka taas. Onneksi hän tulee pian kotiin”, Olivia huokaisi haikeasti.

Martta otti viimeisen huikan bellinistä, laski lasin pöydälle ja suoristi ryhtiään. ”Eikö kukaan huomaa minussa mitään uutta?” hän kysyi. Olivia laski puhelimensa pöydälle. Minä lakkasin mussuttamasta ananasmoussea, joka kuului kookokselta maistuvaan kakkuun. Ei huonompi ehdokas, ei lainkaan.

”Arvatkaa!” Martta sanoi. Hän tutisi pitkässä harmaassa tweedhameessaan, jonka alta pilkkotti sadan denierin sukkahousut. Tuijotimme häntä Olivian kanssa epäluuloisesti.

”Olet lähdössä viikon lomalle Barbadoselle?” Olivia ehdotti. Martta pudisti päätään ja peitteli vaivoin hymyään.

”Voitit lotossa?” sanoin.

”Parempaa!” Martta kiljui. ”Paljon parempaa!”

Räpyttelin ja mietin, mikä on parempaa kuin lottovoitto. Sekoitin lusikalla cappuccinoa, joka oli ehtinyt kylmetä, ja haukkasin uudelleen kakkua, nyt ananasmousse tuntui entistä voimakkaammalta, tässä todella oli potentiaalia. ”Uutta huulipunaa?” ehdotin.

Martta puristi punattomat huulensa viiruiksi.

”No? Eikö kukaan arvaa?” Martta tivasi.

Pudistimme Olivian kanssa kummatkin päätä.

”Minä –”, Martta aloitti, kunnes hänen äänensä sortui, ja putosiko hänen poskelleen, kyllä vain, nojauduin lähemmäs, hänen poskelleen vierähti kyynel. ”Minäkin olen viimein päässyt –”

”Sano nyt”, Olivia rohkaisi.

”Takaisin töihin. Pääsin takaisin töihin.”

Vilkaisimme Olivian kanssa toisiamme. ”Olet joutunut siis mihin?” kysyin.

”Töihin!” Martta kirkaisi. ”Pääsin pois kotoa! Pois! Esa huolehtii lapsista sillä välin, kun minä maanantaista perjantaihin rentoudun töissä ja ehkä, jos hyvin käy, jään vielä ylitöihin!”

Hymyilin ystävälleni jähmeästi ja yritin ymmärtää hänen riemuaan. ”Onneksi olkoon, tai jotain.” Taputin kömpelösti hänen käsivarttaan. Hän näytti onnellisemmalta kuin vuosiin.

*

Tarkistin meikkini puhelimen kamerasta. Kissamaisen vino eyeliner, paikoillaan. Sipaisin nenääni, siinä oli ripaus jotain, luultavasti ananasmoussea. Pöyhin hentoja hiuksiani. Sitten laskin puhelimen takaisin kahvilan pöydälle.

”Kakkukoristeet!” kiekaisin. ”Haluan sellaisen perinteisen, jossa morsian ja sulhanen seisovat vierekkäin.”

Olivia näytti myös myönteisesti kiihtyneeltä. Martta nyppäisi tweedhamettaan. ”Häät ovat heteronormatiivista sontaa”, hän tuhahti.

”Aavan tapauksessa ne ovat vieläpä erittäin kallista heteronormatiivista sontaa”, Olivia huomautti iloisesti, mutta sitten hänen ilmeensä synkkeni. ”Me jouduimme Vanessan kanssa menemään naimisiin maistraatissa, koska emme löytäneet niin lyhyellä varoitusajalla pappia, joka olisi suostunut vihkimään meidät kirkossa.”

Tartuin Oliviaa kädestä ja puristin sitä hieman. ”Törkeää”, sanoin.

”Niin on”, hän vastasi.

Sitten Olivia aukaisi ruskeanbeigen Louis Vuittonin laukunsa ja alkoi tonkia sitä. Hän kävi läpi myös sisätaskun ja laukun

mukana tulleen monogrammikuvioisen irtopussukan, mutta ei ilmeisesti löytänyt haluamaansa.

”Mitä etsit?” kysyin.

”Tupakkaa”, Olivia puuskahti. ”Tämä vauva-asia, no, on käynyt yhtäkkiä ilmi, että tämä onkin kauhean stressaavaa!”

Martta repesi kovaan nauruun, ja Olivia katsoi häntä silmiään räpytellen. Vauva-Jasminiitta istui nyt minun sylissäni ja näytti osaaottavalta. ”Miksi sinä naurat?” Olivia kysyi Martalta. Martta nikotteli edelleen ja pudisti päätään. Sitten hän rauhoittui ja si-litti Oliviaa hellästi olkapäästä.

Upotin siron kakkuhaarukan red velvetiin, jonka sisus halke-si magentanpunaisena. Sipaisin mukaan tuorejuustosta, voista ja vaniljasta tehtyä täytettä ja kuikuilin pöydän yli kohti Marttaa. Yritin herättää hänen huomionsa. Hän oli jälleen alkanut lukea lehteä.

Vaihdoin taktiikkaa. Tuijotin häntä tiiviisti. Jos tuijottaisin tarpeeksi kauan, hän panisi lehden sivuun ja juttelisi kanssani.

”Tunnen, kuinka tuijotat”, Martta sanoi katse tiukasti lehdessä.

Siristin silmiäni ja jatkoin tuijottamista. Tartuin lusikkaan ja maistoin katse edelleen Marttaan naulittuna fraisierkakkua, jossa oli päällimmäisenä nuottina hapokasta samppanjaa. Samppanjaa syötävässä muodossa? Kyllä kiitos.

Häissä oli vielä paljon järjestettävää.

Aina kun Tom Cruise laskeutuu katosta, hän väistää laserit ja hänen hiuksensa ovat samalla hirvittävän hyvin. Hän saa ha-luamansa, vaikka tehtävä on mahdoton. Olin hääjärjestelyiden Tom Cruise. Paitsi että hän on hurahtanut skientologi, mutta muuten olen ihan kuin hän. Paitsi että hän on mies ja minua rut-kasti vanhempi, mutta muuten olen ihan kuin hän.

Esimerkiksi häätilan löytäminen ei ollut lainkaan helppoa. Olin etsinyt pitkään erityistä paikkaa, joka ei olisi liian kallis tai

tuomitseva. Emme voineet Eeron kanssa pitää kirkkohäitä, sillä kristilliset arvot olivat minulle liian vaivalloisia. Sen sijaan minulla olisikin kohdehää! Se tarkoittaa, että juhlaväki viedään johonkin erityiseen hääpaikkaan pidemmäksi aikaa. Saisimme nauttia toistemme seurasta oikein kunnolla.

Kohdehää!

Poimin puhelimen ja napautin esiin kuvat. Ensimmäisessä näkyi vilaus vanhanajan kartanoa. Zoomasin lähemmäs kohti kattoa, jossa luulin näkeväni jotain, mutta ei siinä ehkä mitään ollut. Seuraavassa kuvassa avautui puutarha. Olin saanut vuokrattua paikan kohtuuhintaan Keski-Suomesta syrjäiseltä saarelta. Kohtuuhintaan, vaikka se oli näin upea! Napautin esiin seuraavan kuvan. Kaunis suuri kuisti, jota ympäröivät vehreät köynnökset. Auringonlasku värjäsi maiseman epätodellisen punertavaksi.

Keskityin tuijottamaan taas Marttaa ja maistoin samalla uutta kakkua.

”Hyvä on, voitit”, Martta huokaisi ja laski lehden käsistään. ”Teillä oli jotain suunnitelmia Olivian kanssa iltapäiväksi, jos oikein muistan?”

”Kyllä!” sanoin innokkaana. Olivia nyökkäsi ja keskittyi kuvaamaan sacherkakkua. Hän oli napannut kuvaan koristeeksi viehisestä pöydästä kaksi tulipunaista ruusua. ”Etsimme täydellisen valkoisen sävyn. Häissähän tulee olla teemaväri”, selitin Martalle. ”Olemme varanneet projektiin useita päiviä. Tämä on vasta kevyt käynnistäminen. Keskustelemme ennen kaikkea ensilumen sävyspektristä”, selitin. Martta ei sanonut mitään, joten jatkoin.

”Vaihtoehtoina ovat muun muassa lumenvalkoinen, samppanjanvalkoinen, laastinvalkoinen, puhtaanvalkoinen, likaisenvalkoinen, pellavanvalkoinen, puuterinvalkoinen, paperinvalkoinen, kyyhkynvalkoinen, tulppaaninvalkoinen, valkoinen, höyrynvalkoinen, höyhenenvalkoinen, norsunluunvalkoinen, mu-

nankuorenavalkoinen, antiikinvalkoinen, kermanvalkoinen, puuvil-
lanvalkoinen, helmenvalkoinen, luonnonvalkoinen, kuunvalkoi-
nen, posliininvalkoinen, maidonvalkoinen ja vaniljanvalkoinen.”

Kaikki olivat vaiti.

”Tavoite on valita kaksikymmentä kauneinta loppukarsintoi-
hin”, huomautin.

”Sellainen turhuuden rovio sitten tällä kertaa”, Martta
huokaisi.

Hän näki ilmeeni ja yritti selkeästi keksiä jotain muuta sanot-
tavaa. Annoin matcha-maitosuklaamoussekakun sulaa suussani
ja nappasin lautaselta kyytiin yhden vadelman.

Vauva-Jasminiitta tarttui syöttötuolistaan Olivian kastanjan-
värisiin laineisiin ja kiskaisi niitä kivuliaan näköisesti.

”Mutta oikeasti!” Martta aloitti liioitellun reippaasti. ”Hyvä,
että sinulla on joku, jonka kanssa käydä läpi, tuota, tärkeitä
asioita. Onneksi olemme molemmat kaasoja. Te voitte Olivian
kanssa keskittyä näihin käytännön asioihin ja minä voin antaa
mielipiteeni. Jos kysytään. Muuten en anna.”

Vilkaisimme Olivian kanssa toisiamme, sillä Martta tulisi joka
tapauksessa antamaan mielipiteensä, emmekä ehtineetkään sa-
noa mitään ennen kuin Martta alkoi puhua jälleen.

”Hauska fakta muuten!” hän huudahti. ”Tiedättekö, miksi
morsiamella pitää ylipäänsä olla kaasoja tai morsiusneitoja? Mi-
näpä kerron! No!” Martta otti lasistaan huikan, hänelle oli ilmes-
tynyt eteen sellainen taas jostain, ja jatkoi. ”Tämä perinne on jo
antiikin Rooman ajalta. Häissä piti olla kymmenen todistajaa,
jotka selättivät pahat henget. Ajateltiin, että kaikissa hääseremo-
nioissa oli aina paikalla pahoja henkiä.”

”Ei minun häissäni!” sanoin tiukasti. ”Mutta huntu täytyy
olla. Olen miettinyt, että silkkikotilon toukat voisivat ommella
huntuni kapealla suullaan –”